

השבת fe רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

א' פה הפה' סיפור השבוע

(שבחי הר"ן)

וַיְהִי גַם הַיּוֹם רָגִיל
מָאד בְּיָמֵי קִטְנוֹתוֹ וּבְיָמֵי
לְדוּתוֹ לְרוּץ בְּכָל פַּעַם עַל קֶבֶר
הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, זָכַר צַדִּיק וְקָדוֹשׁ
לְבָרְכָהּ, לְבַקֵּשׁ מֵאֵתוֹ, שִׁיעוּרוֹ
לְהִתְקַרֵּב לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ. וְהָיָה רָגִיל
לִילֵךְ לְשֵׁם בְּלִילָה, וּבְזִמְנֵי הַחֹרֶף, בַּעַת
שֶׁהָיָה הַקְרִירוֹת גְּדוֹל מְאֹד, הָיָה הוֹלֵךְ
לְשֵׁם בְּלִילָה, וּמִשָּׁם חוֹזֵר וְהוֹלֵךְ אֶל
הַמְּקוֹה. וְהָיָה שֵׁם מְקוֹה חוּץ לְמִרְחָץ
וּמְקוֹה אֶחָד בְּתוֹךְ הַמִּרְחָץ, וּבַחֹר לֹ
לִילֵךְ בְּהַמְּקוֹה שְׁחוּץ לְמִרְחָץ בַּעַת
הַקְרִירוֹת גְּדוֹל, וּבְכַבֵּר הָיָה קָר לוֹ מְאֹד
מִחֲמַת שְׂבָא מֵהַקֶּבֶר הַנִּזְל, כִּי הָיָה
דֶּרֶךְ רְחוֹק בֵּין בֵּיתוֹ לְהֵבֵית-עַלְמִין וּבֵין
מֵהֵבֵית-עַלְמִין לְמְקוֹה, מְלַבֵּד הַשְּׁהִיּוֹת
שֶׁנִּשְׁתַּתְּהָה הַרְבֵּה עַל הַקֶּבֶר,
אֶף-עַל-פִּי-כֵן אַחַר כָּל זֶה הָיָה הוֹלֵךְ
דוֹקָא לְטַבֵּל בְּהַמְּקוֹה שֶׁהָיָה עוֹמֵד
בַּחוּץ כְּדִי לְסַגֵּף עֲצָמוֹ – וְכָל זֶה
בְּהַצָּנֶה בְּלִילָה. וְשִׁמְעֵתִי מְאֹד, שְׂאִמֵּר
שֶׁשָּׂמַע מִפִּי הַקְדוֹשׁ, שֶׁבַעַת שַׁעֲשֵׂה
הַנְּהַגוֹת אֵלּוּ, לֹא הָיָה כִּי-יֵאָם בֵּן שֶׁשָּׂה
שָׁנִים.

וַיְהִי וְכַל-כֵּן הָיָה מַצְנֵעַ בְּעוֹבְדוֹתוֹ
מִבְּנֵי-אָדָם, עַד שֶׁפָּעַם אַחַת הֵלֵךְ
לְמְקוֹה בְּבֶקֶר בַּחֹרֶף, וּבָא מֵהַטְּבִילָה,
וְהַפְּאוֹת הָיוּ לַחֹת מֵהַמַּיִם, וְתַמְהוּ עָלָיו
הָעוֹלָם, שֶׁבַחֲרָף יָהִיָה הָאָדָם חוֹפֵף
רָאשׁוֹ, כִּי לֹא עָלָה עַל דַּעְתָּם שֶׁהָיָה
בְּמְקוֹה, רַק סָבְרוּ שֶׁחֲפָף רָאשׁוֹ, וְתַמְהוּ
עָלָיו עַל שֶׁחֲפָף רָאשׁוֹ בְּקִירוֹת כֹּה,
וְהָיוּ מְחִיזִיקִים זֹאת לְמַעֲשֵׂה נַעֲרוֹת שְׁלוֹ,
כִּי הָיָה מַצְנֵעַ מְאֹד מְאֹד בְּעוֹבְדוֹתוֹ. גַּם
כָּל הַתַּעֲנִיטִים הַרְבִּים מְאֹד שֶׁהִתְעַנָּה,
לֹא הָיָה יוֹדֵעַ מֵהֵם שׁוּם אָדָם בְּעוֹלָם,
אֶפְלוּ אָבִיו וְאִמּוֹ וְקְרוֹבָיו, רַק אֲשֶׁתוֹ
לְבַד הִתְהַיְתָה יוֹדַעַת מְזֵה, וְהָיָה מִשְׁבִּיעָה,
שֶׁלֹּא תִגְלַה לְשׁוּם אָדָם, וְהָיָה עוֹשֶׂה
כְּמָה וְכְמָה תַּחְבוּלוֹת לְהַעֲלִים
וּלְהַסְתִּיר כָּל הַתַּעֲנִיטִים שֶׁהִתְעַנָּה,
בְּאִפְסָן שֶׁלֹּא יָדַע מֵהֵם אִישׁ:

(ההמשך מעבר לדף)

מִכַּח הַמְּכַרִּיחַ לְזָכוֹת, שׁוּהַ בְּחִינַת סְלִיחַת
הַעֲוֹנוֹת שֶׁל יוֹם-כִּפּוּר, כִּי דִיקָא גַם עַל-יְדֵי
כַּח הַמְּכַרִּיחַ נִגְמַר הָאֲמֵנוֹת הַנִּפְלָא שֶׁל
כָּל הַתְּקוּנִים כְּשׁוֹכִינִן לְתַקְנָן בְּשִׁלְמוֹת
עֵין פְּנִים. (הַלְכוֹת יוֹם טוֹב ה' - אוֹתוֹת
א' ד' ה' לְפִי אוֹצֵר הִירָאָה - אֵלּוּ,
רָאשׁ הַשָּׁנָה וְכוּ', אוֹת ס"ד)

טו"ח ... על-שני השעירים גְּרָלוֹת ...

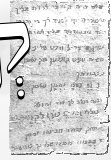
לְפַעְמִים מִתְגַּבְּרִין הַעוֹנוֹת כָּל כֵּךְ עַד שְׂאִי
אֶפְשֵׁר בְּשׁוּם אִפְסָן לְתַת עֲצָה בְּנַפְשׁוֹ, כִּי
עֲצָתוֹ חִלּוּקָה מְאֹד, וְכִמּוֹ שֶׁצַּעַק דוֹד עַד
אֲנָה אֲשִׁית עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי, וְאִזּוֹ וְהוּוּ בְּעַצְמוֹ
עֶקֶר הָעֲצָה, לְצַעֵק לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ עַד אֲנָה
אֲשִׁית עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי, וְלִהְיוֹת לְכָל יְהוּבָה עַל
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְלִסְמַךְ עָלָיו יִתְבָּרֵךְ לְבַד. וְזֶה
כְּמוֹ בְּחִינַת גּוֹרֵל שֶׁמְשַׁלֵּיךְ עֲצוֹתוֹ
עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כִּפִּי מֵהַ
שִׁצָּא גּוֹרֵלוֹ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
בְּבְחִינַת אַתְּהָ תוֹמִיךְ
גּוֹרְלִי. וְכַתִּיב בְּחִיק יִשְׁלַ
אֶת הַגּוֹרֵל וּמֵהָ כָּל
מִשְׁפָּטוֹ. וְזֶה בְּחִינַת
הַגּוֹרֵל שֶׁל יוֹם כִּפּוּר
שֶׁמְחַמֵּת רַבּוּי עוֹנוֹת
שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה שֶׁהָיוּ
צָרִיכִים לְהַתְּוֹדוֹת אִזּוֹ עַל
הַשְּׁעִיר לְעוֹזֵל מִחַמַּת
זֶה הָיָה קֶשֶׁה לְבָרֵךְ
הָאֲמַת אִיזָה לָהּ וְאִיזָה
לְעוֹזֵל כִּי אִם עַל יְדֵי הַגּוֹרֵל, וְעַל יְדֵי זֶה
דִּיקָא נִתְבָּרַר הָעֲצָה אֲמַתִּית. (הַלְכוֹת
תַּעֲנִית ד' - אוֹת כ"ג לְפִי אוֹצֵר הִירָאָה -
עֲצָה - ט"ז)

ט"ח ... ואהבת לרעך כמוך, אָנִי ה' ...

הָיָנוּ שֶׁתְּקַבֵּל בְּאַהֲבָה כָּל הָרַעוֹת וְהִיסוּרִין
הַבָּאִים עָלֶיךָ, כִּי רָאוּי שֶׁתִּדַּע, שֶׁלְפִי
מַעֲשִׂיךָ, אַחַר כָּל הִיסוּרִים וְהָרַעוֹת שֶׁישׁ
לָךְ, עֲדִין הוּא מִתְנַהֵג עִמָּךְ בְּרַחֲמִים, כִּי
הָיָה מִגִּיעַ לָךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, לְפִי
מַעֲשִׂיךָ. וְזֶהוּ: וְאַהֲבַת לְרַעֲךָ – שֶׁתֵּאָהֵב הָרַע
שְׂבָא לָךְ, הָיָנוּ הָרַעוֹת וְהִיסוּרִין הַבָּאִים
עָלֶיךָ, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, תְּקַבֵּלֵם בְּאַהֲבָה, כִּי
כְּמוֹךְ – כְּמוֹ שֶׁאַתָּה הוּא, הָיָנוּ לְפִי מַעֲשִׂיךָ,
אָנִי ה' – בְּעַל הַרַחֲמִים, עֲדִין אָנִי מִתְנַהֵג
עִמָּךְ בְּרַחֲמִים, כְּנִזְל. (לְקוּטֵי מוֹהֲרָן א' –
סִימָן קס"ה)

אתרי קדושים

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ט"א ... בְּקִרְבָּתָם לְפָנֵיהֶ' ...

יֵשׁ כְּלִים נִפְלְאִים הַרְבֵּה שֶׁנַּעֲשִׂין בְּאֲמֵנוֹת
נִפְלָא, וְהֵבֵל עַל-יְדֵי חֲכַמַת כַּח הַמוֹשֵׁךְ וְכַח
הַמְּכַרִּיחַ, וּמִי שֶׁבָּקִי בְּאֲמֵנוֹת זֶה אֵיךְ לְכַוֵּן
יְחַד שְׁנֵי הַכְּחוֹת הַנִּזְל בְּמִזְג הַצְרִיךְ, אִזּוֹ
נַעֲשִׂים עַל-יְדֵי-זֶה כְּלִים נִפְלְאִים שְׁעוֹשִׂין
פְּעֻלוֹת נִפְלְאוֹת.

וְכִמּוֹ-כֵן בְּכָל אָדָם יֵשׁ בְּחִינַת כַּח הַמוֹשֵׁךְ,
שֶׁהוּא הַנֶּפֶשׁ, וְכַח הַמְּכַרִּיחַ שֶׁהוּא הַגּוּף;
וְכַשֵּׁת-אֲוֹת הַגּוּף אוֹ שְׂאֵר מְנִיעוֹת, שֶׁהֵם
מְבַחֲשִׁין כַּח הַמְּכַרִּיחַ, מִתְגַּבְּרִין
בְּיוֹתֵר עַד שֶׁמְרַחֲקִין אֶת
הָאָדָם מִקְדֻשֵׁת נַפְשׁוֹ
בְּשִׁרְשָׁה, זֶה בְּחִינַת מִיתָה
מִמֶּשׁ, רַחֲמָנָא לְצַלוּ; אֵךְ
כְּשֶׁהִשְׁנִי כְּחוֹת הַנִּזְל
מִתְנַהֵגִים בְּמִשְׁקַל הָרָאוּי,
עַד שֶׁתִּמְיֵד הַכַּח הַמוֹשֵׁךְ
מִתְגַּבֵּר עַל הַכַּח הַמְּכַרִּיחַ,
אֵךְ בְּאִפְסָן שֶׁלֹּא לְבַטְלוֹ
לְגַמְרִי, כִּי זֶה בְּחִינַת
"בְּקִרְבָּתָם לְפָנֵי ה' וּמִתּוֹ",
וְעַל זֶה הִזְהִירוֹ אֶת יִשְׂרָאֵל
בְּיוֹתֵר בְּשַׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה: "פֶּן

יִהְיֶה לְעֵלוֹת" וְכוּ', כִּי הַעֲבוּדָה צָרִיךְ
לְהִיֵּת בְּבְחִינַת "וְהַחִיּוֹת רָצוּ וְשׁוּבוּ", וְאִזּוֹ
אֲדַרְבָּא, זֶה עֶקֶר הַחִיּוּם, שֶׁהוּא בְּחִינַת
חֲבוּר גּוּף וְנַפְשׁוֹ, וְדִיקָא עַל-יְדֵי חֲבוּר שְׁנֵי
כְּחוֹת אֵלּוּ בְּיַחַד נַעֲשִׂים תְּקוּנִים נִפְלְאִים
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עַל יְדֵי הָאָדָם הַבְּעַל-בְּחִירָה
הַמְּחַבֵּר מִשְׁנֵי הַכְּחוֹת אֵלּוּ בְּיַחַד.

וְזֶה בְּחִינַת אֲכִילַת עֶרְבֵי-יוֹם כִּפּוּר וְתַעֲנִית
יוֹם-כִּפּוּר, בְּחִינַת תְּקוּן שְׁנֵי הַכְּחוֹת הַנִּזְל.
וְעַל-כֵּן גַּם בְּיוֹם-כִּפּוּר, שֶׁנִּכְנַס הַכַּהֲנָן גְּדוֹל
לְפָנֵי וְלִפְנִים, שֶׁשֵּׁם עֶקֶר קְדֻשַׁת שְׂרֵשׁ כַּח
הַמוֹשֵׁךְ, אֵךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן הָיָה מִשְׁנֵה
וּמִחֲלִיף כְּמָה פְּעַמִּים מִבְּגָדֵי זָהָב לְבַגְדֵי לְבָן
וְכוּ', כְּדִי שֶׁלֹּא יִגְבִּיר גַּם כַּח הַמוֹשֵׁךְ בְּיוֹתֵר
מִדֵּי.

וְאִזּוֹ כְּשֶׁמִּתְנַהֵגִין שְׁנֵי
הַכְּחוֹת הַנִּזְל בְּתַקְוָנָה, אִזּוֹ
יְכוּל לְזָכוֹת עַל-יְדֵי תְּשׁוּבָה
שִׁיתְּהַפְּכוּ הָעוֹנוֹת הַנִּגְמָשְׁכִּין

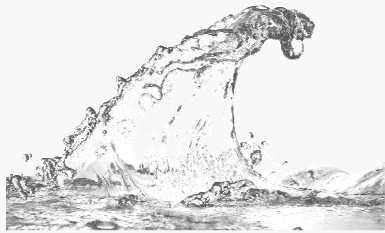

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב, ר"ט)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

(המשך הסיפור)

וַיָּשָׁב בְּבֵית חוּתְנוֹ, וּבָעַל-שָׁם טוֹב זָכוֹנוֹ לְבִרְכָה, דְּהִינּוּ לֵילֶךְ עַל קִבְרוֹ וּלְבַקֵּשׁ מֵאִתּוֹ אֵיזָה דָּבָר בְּקִשָּׁה, הִיָּה רְגִיל לְנִסֵּעַ לְקַהֲלַת סְמִילָא, שְׁהִיָּה סְמוּךְ לְבֵית חוּתְנוֹ, וְהֵלֵךְ עַל קִבְרֵי הַצְּדִיקִים הַמְּפֹרָסִים, מוֹרְנוּ הָרַב יִשְׁעִיָּה מִיָּאֲנוּב, זָכוֹנוֹ לְבִרְכָה, שְׁהִיָּה מְנַח שָׁם, וְעָשָׂה אֶת הַצְּדִיק הַנִּלְשָׁלִיחַ, שִׁילֵךְ וְיוֹדִיעַ לְהַבְעֵל-שָׁם טוֹב זָכוֹנוֹ לְבִרְכָה אֶת בְּקִשְׁתּוֹ מִה שְׁהִיָּה צָרִיךְ אָז:

ראויים לקרובם אבל אין יכולים להתקרב כי אם על ידי נסיון זה כנ"ל (לקוטי מוהר"ן א', סימן ה').

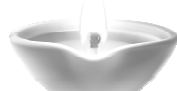
● ובכן תזכני ברחמיך הרבים, להאמין בצדיקי אמת, ולא יכנס במחשבתי ודעתי שום הרהור ומחשבה כלל על המחלוקת שיש בין הצדיקי אמת. רק אזכה להאמין בצדיקי אמת באמונה שלמה ולא יהיה לי שום הרהור וקשיא עליהם ועל המחלוקת שביניהם כלל.

● רבונו של עולם. אם אמנם פגמתי בטפי מוחי, אשר על ידי זה איני ראוי וכדאי להתקרב לצדיקי אמת, ולזכות להאמין בהם באמת, אשר מחמת זה באים עלי מחשבות חוז וזהרהורים להרהר אחריהם חס ושלום.

● אגא ה', אל תעשה עמי בחטאי ואל תדיניני כמפעלי, ועשה למענך ולא למעני, ומלא בקשתי ברחמים. וזכני שלא יכנס בלבי שום קשיא ורהור כלל על הצדיקי אמת ועל המחלוקת שביניהם, רק אזכה להאמין בהם תמיד באמונה שלמה באמת. וחמל עלי ברחמיך הרבים, וזכני לשוב אליך באמת ולהשיג ארחות חיים, ובמקום שקלקלתי שם אתתקן.

● ותשיב אותי ברחמיך וחסדיך הגדולים, ממות לחיים, מחמץ למצה, מיראה רעה ליראה טובה, מקול פגום מחכמה פגומה לקול טוב לחכמה טובה, "תודיעני ארח חיים שובע שמחות את פניך געמות בימיך נצח. כי עמך מקור חיים באורך נראה אור". (לקוטי תפילות - מתוך תפילה ה')

מתפלל

אנשי ישראל

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל זצ"ל

הנסיעות לאנשי שלומינו בירושלים עיר הקדש

... אני ישבתי בטבריה בישיבה, אבל הלב שלי בער לירושלים! אני הייתי בטבריה, והלב שלי היה בירושלים! ולמשל, כשהגיע איזה יומא דפגרא: פורים, חנוכה, עזבתי את הישיבה - יהיה מה שיהיה - ונסעתי לירושלים!

וברוך השם היה לי מזה הרבה - הרבה מאד, כי היה לי 'שמוש' הייתי אצל זה לסעודה, ואצל זה, וקבלתי מכל אחד הרבה סחורה! דברים כאלה - אני לא זוכר מה, אבל זה אני זוכר שחזרתי לטבריה עם 'סחורה' דהיינו, התפלה שלי היתה שונה לגמרי, וכן 'ישראל בער' חדש לגמרי! ברסלב'ר חדש!...

טבריה היא עיר קטנה, זה לא ירושלים... עיר קטנה. בשחזרתי מירושלים, היו משוחחים בעיר כי 'ישראל בער' היה בירושלים!...

הם התפלאו: איך הוא נוסע?... מאיפה הוא לוקח כסף על הוצאות לנסע?... זה היה קדוש השם!

הם ידעו שהנסיעות שלי לא היו בשביל כסף, בשביל דברים אחרים, רק באמת, רק באמת! - הם הרגישו את זה! הם היו שואלים את עצמם: מה זה - אנחנו תמיד בעצבות, וישראל בער הוא תמיד בשמחה?!... לנו יש פרנסה, והוא עני, ונוסע בכל פעם לירושלים, ולא חסר לו כלום, והוא שמח, ורוקד?! וזה היה קדוש השם - הכנסתי להם 'מחלת לב'! כי הם היו מתנגדים, הכנסתי להם.

(השואל: הפרתם את רבי מאיר אנשין?) כן... הייתי אוכל אצלו בשבת, היינו רוקדים ביחד!... (הוא היה מבגד מפקס?) כן, אני הייתי אברך, והוא היה זקן בא בימים - הוא האריך ימים! (הוא היה תלמידו של רבי אברהם ב"ר נחמן?) כן. הוא שמש את רבי אברהם ר' נחמניס, ורבי אברהם ר' נחמניס היה אצלו בן בית!

(השואל: אתם ראיתם את רבי אברהם ב"ר נחמן?) אני לא הכרתי אותו. רק שמעתי ממנו - מרבי ישראל, מרבי שלמה. רבי נפתלי כהן היה החותן שלו (בזוג השני). רבי אברהם ר' נחמניס גם כן לא נשארו ממנו בנים. היה לו שני בנים עם הבת של רבי נפתלי. הוא נסע לציון של רבנו על ראש השנה, ופרצה המלחמה, ולא היה יכול לחזור, והבנים שלו נפטרו פה בעת המלחמה.

כל אחד מאנשינו היא עולם מיוחד! זה, מין עולם כזה, וזה, מין עולם כזה, ואני היה אצלי מכל אחד ואחד! וזה עשה פעולות גדולות, כל אחד, עבודות, עם הדבורים שלו, מה שראיתי אי אפשר לדבר! זה דברים רוחניים!

מחמת שפגם בטפי מחו שעליו נאמר כל באיה לא ישובו ולא ישיגו ארחות חיים.

ומי שהוא כסיל ואינו מבין את זאת באמת נתרחק על ידי זה ואובד את עולמו. אבל מי שרוצה לחוס על עצמו באמת אדרבא על ידי זה דיקא נתעורר ומזכיר את עצמו היכן הוא בעולם כנ"ל. ומבין שזהו הנסיון שלו וצריך לעמד בזה הנסיון שלא ישמע ולא יסתכל על המריבה הזאת, ונתקרב דיקא על ידי זה לצדיקים אמתיים שעל ידי זה עקר תקונו לנצח.

כי עקר המריבה שבין הצדיקים הוא בשביל זה דיקא בשביל נסיון זה שיתרחק המתרחק. כי ראוי לרחוק מחמת שפגם בטפי מחו. ואם ירצה לעמד בנסיון זה להבין מזה בעצמו גדל פגמו ולא יסתכל על זה, יתקרב על ידי זה דיקא כי מחמת שפגם כל כך אי אפשר לו להתקרב כי אם על ידי נסיון זה דיקא והבן.

כי באמת השם יתברך חפץ חסד הוא ורוצה לקרב המרחקים אף על פי שאין

עצות ותפילות

צדיק, ח'

מי שרוצה לחוס על חיי צריך להתגבר שלא ישמע וישגיח כלל על המריבות שבין הצדיקים השלמים רק להאמין בכלם. ואדרבא כששומע המריבות שבין הצדיקים יקח לעצמו מוסר ויסתכל על עצמו היכן הוא בעולם.

כי בזה מוכיחין אותו על שפגם בטפי מחו כי אלו לא נפגם מחו לא היה שומע המריבות שבין הצדיקים ולא היה נכנס בלבו שום קשיא עליהם כלל, ועקר המריבה היא רק בשבילו, הינו בשביל זה בעצמו הנ"ל, כדי שיבין ויזכר על ידי המריבה שבין הצדיקים היכן הוא בעולם, שרוצים לגרשו מן החיים האמתיים שהם הצדיקים אמתיים על ידי המריבה הזאת,